

Men der er selvfølgelig andre end Landmandsbanken og Transatlantisk Kompagni, der kan tale om Værdier, som formenes tabt ved Afbrydelsen af Ruslandsforhandlingerne. Ministeriet kan jo bede Bankinspektøren om at foretage en Undersøgelse ogsaa af andre Banker end Landmandsbanken, saa vil man sikkert faa Oplysning om Talstørrelser, der ikke spiller nogen uvæsentlig Rolle for disse Banker. Ministeriet har under disse Forhold, ved den førte Politik, et Medansvar for Landmandsbankkatastrofen, som den ikke kommer bort fra, og dermed et Medansvar for de Byrder, som er lagt paa Befolkningen gennem Loven om Ordningen af Landmandsbankens Forhold, og som Rigsdagen ikke kunde undgaa at være med til at lægge paa Befolkningen, fordi det i denne Situation gjaldt om at redde, hvad det overhovedet var muligt at redde. Men de, som har Medansvaret for, at Landet, at Befolkningen er blevet drevet ud i den Situation, hvori vi befinder os, kan ikke nyde Tillid; hvis der foretoges en Afstemning ude i Befolkningen, vilde det sikkert vise sig, at de, som har Tillid til denne Regering, ikke er mange.

Dertil kommer, at Statsministeren, som fremdeles leder vort Ministerium, i Landmandsbankspørgsmaalet unægtelig har sit særlige Ansvar, Ansvar for Erklæringen af 9. Juli. Hans medskyldige, den forhenværende Handelsminister, har faaet sin Afsked. Det var i sin Orden, men saa ved jeg ikke, hvorfor ikke Statsministeren fulgte ham paa loyal, kammeratlig Maade. Da Statsministeren ikke gjorde det, er jeg tilbøjelig til at sige, at saa var det ikke i sin Orden, at Handelsministeren jagedes ned ad Trapperne. Forhaabentlig har han faaet sin Afsked i Naade, men i det almindelige Omdømme er han alligevel ved denne Afskedigelse stemplet paa uberettiget Maade, naar man ikke stempler den anden Parthaver i Sagen paa samme Maade. Denne ene Afskedigelse kan selvfølgelig ikke skabe Tillid, der maa, hvis der er Tale om noget galt i denne Sag, renses helt ud, enten jager man dem begge paa Porten, eller man beholder dem begge, en Smule Konsekvens er ikke overflødig, heller ikke for et Ministerium. Jeg indrømmer, at som Sagen har udviklet sig, var det bedst, om det var Vælgerne, der kom til at besørge denne Udrensning, thi den Erklæring, den Udtalelse, vi fik forleden Dag fra Venstres Ordfører, kan dog formentlig ikke tages alvorligt. Selvfølgelig har Statsministeren

ikke sovet den Nat, da Erklæringen blev læst op for ham.

I øvrigt maa jeg sige, som jeg alt har sagt, at jeg tillægger ikke disse Personspørgsmaal saa overvældende stor Betydning, men der er andre, som tillægger dem stor Betydning. Den konservative Landstingsmand Hr. Schovelin tillægger i en Tale, han holdt i Aftes, dette Afsnit stor Betydning, og jeg vil med Formandens Tilladelse gerne citere følgende otte Linier af hans Tale angaaende dette Punkt: „Fremtidig maa man stadig frygte, at offentlige Erklæringer i saadanne Affærer ikke staaer til Troende, de er som en Aagerkarlekontrakt, der indeholder skadelige Finesser. Denne Erklæring“ — altsaa Erklæringen af 9. Juli, som Statsministeren har Ansvar for — „har to Ansigter, det ene vender beroligende ud til Publikum, det andet blinker med Øjnene et „Pas paa“ til, hvad Nationalbankdirektør-Ussing kalder Børsjobberne.“ Jeg ved nu ikke, om man i det konservative Folkeparti, naar man har slige Anskuelse, kan nære den nødvendige Tillid til Ministeriet under Statsministerens Ledelse. At Statsministeren har et Ansvar, har han selv i September Maaned aabent og loyalt erkendt, og det synes jeg betydeligt bedre om end om den Forklaring, at han var søvnløse hin Nat.

Men, som sagt, disse Personspørgsmaal tillægger mit Parti og jeg i og for sig mindre Betydning, det afgørende for os er den landsskadelige Politik, som Ministeriet har ført og fremdeles vil føre, den er det, der efter vor Mening bør være fældende. Men, som alt sagt, man kan heller ikke undervurdere andres Opfattelse, og der er andre, som tillægger just dette Punkt stor Betydning. Jeg har nævnt Landstingsmand Schovelins Udtalelse fra i Gaar Aftes, og jeg ser i Dag i „Kristeligt Dagblad“, at man er yderst betænkelig ved et Ministerium med den nuværende Statsminister i Spidsen, man spørger, om vi virkelig kan have en Minister, hvis Forhold til Sandheden er tvetydigt, og man udkaster et: Glem navnlig ikke de troende Rigsdagsmænd ved denne Sags Behandling. Jeg overlader nu til hver enkelt at afgøre med sig selv, hvorledes han har det overfor „Kristeligt Dagblad“s Paamindelser og Advarsler, jeg nævner det kun som et Vidnesbyrd om Opfattelse og Tænkemaade i Kredse af Befolkningen, der dog ellers anses for at have Betydning for Regeringen og dens Partier.

Af mit Partis Finanslovsordfører (L.